

medlemmer skal være sagkyndige på det pågældende område.

Ministeren kan derhos bestemme, at der skal foretages undersøgelse af nævnte kommission, når omstændighederne tyder på, at der har foreligget risiko for en alvorlig flyveulykke.

Når undersøgelsen er afsluttet, fremkommer kommissionen med en redegørelse angående årsagen eller den sandsynlige årsag til ulykken eller risikoen for ulykke og om muligt endvidere med forslag til foranstaltninger, der vil være egnet til at forebygge ulykke og ulykkesrisiko af samme eller lignende art.

Kommissionen kan i samme forbindelse fremkomme med en udtalelse om, hvorvidt der bør gøres ansvar gældende mod nogen, og hvilke skridt der i så fald bør tages.

Til § 131.

Det bestemmes her, at ministeren for offentlige arbejder efter forhandling med forsvarsministeren, handelsministeren og justitsministeren skal udfærdige forskrifter angående de eftersøgnings- og redningsforanstaltninger, der skal træffes, når et civilt luftfartøj er savnet, forulykket eller i nød.

Der er altså pligt for ministeren til at udarbejde sådanne forskrifter. Det er derimod ikke i loven udtrykkelig fastslået, at staten har pligt til at organisere og bekoste en permanent landsomfattende eftersøgnings- og redningstjeneste. Man har dog rent faktisk ved de større flyvepladser tilvejebragt lokale brand- og redningstjenester, ligesom det ved aftale mellem ministeren for offentlige arbejder og forsvarsministeren er bestemt, at opgaverne med hensyn til eftersøgnings- og redningstjeneste over Danmark, med undtagelse af Færøerne og Grønland, overlades til forsvarsministeriet, således at søværnskommandoen overtager opgaverne med hensyn til ledelsen af redningsaktioner på søen, medens flyverkommandoen overtager opgaverne med hensyn til ledelsen af operationer i luften. Da det drejer sig om civil luftfart, bør de foran omhandlede forskrifter udfærdiges af ministeriet for offentlige arbejder. Udfærdigelsen bør dog ske efter forhandling med forsvarsministeriet, handelsministeriet og justitsministeriet, idet disse ministerier sammen med ministeriet for offentlige arbejder er repræsenteret i et under handelsministeriet nedsat udvalg til koordinering af søens og luftens redningstjenester.

Efter nugældende dansk ret er der næppe pligt for private til at medvirke ved redningstjeneste ud over de tilfælde, hvor der foreligger truende fare for almene interesser, f. eks. ved farlige ildebrande. Man har imidlertid under hensyn til de specielle risikoforhold ved luftfart ment, at der bør gives

ministeren hjemmel til at udfærdige forskrifter om pligt for private personer og virksomheder til at yde medvirken ved redningsaktioner, hvilket navnlig kan blive aktuelt, hvor menneskeliv er i fare. En sådan medvirken kan medføre store udgifter og tab for den pågældende, f. eks. i tilfælde af at der ved havari på havet gives et skib ordre til at fravige sin rute, og det foreslås derfor, at der gives ministeren hjemmel til at fastsætte forskrifter om godtgørelse for sådan medvirken. Hvornår og af hvem godtgørelse skal ydes, kan være vanskeligt at afgøre. I det omfang det er statens redningsmateriel, f. eks. marinefartøjer eller luftvåbnets fartøjer, der foretager eftersøgning af savnede luftfartøjer eller iværksætter redningstjeneste, vil der næppe blive krævet refusion af udgifterne ved disse hjælpeforanstaltninger, når de har været nødvendige for at redde menneskeliv, medmindre årsagen til foranstaltningernes iværksættelse er fejl eller forsømmelse hos luftfartøjets ejer eller bruger eller hos disses folk. Er redningsforanstaltningerne iværksat af private redningsforetagender, såsom Falck, Zonen, Svitzer o. a., må luftfartøjets ejer eller bruger normalt betale udgifterne derved (medmindre redningsselskaberne engageres af staten), og det samme gælder, når de pågældende foranstaltninger iværksættes af staten for at redde fartøjet eller andre materielle værdier, efter at spørgsmålet om redning af menneskeliv ikke længere er aktuelt. I sådanne tilfælde vil staten dog normalt næppe yde sin medvirken, men overlade dette til private redningsforetagender, som er særlig indstillet herpå.

Til § 132.

Bestemmelsens stk. 1 svarer til sølovens § 224, stk. 1, og indeholder en almindelig bestemmelse om, at sølovens regler om bjergning finder tilsvarende anvendelse. For at undgå den fejlagtige slutning fra søretten, at bjergning alene skulle kunne ske på søen, er det udtrykkelig anført, at reglerne vedrørende luftfartøjer også skal gælde ved bjergning på landjorden eller i luften.

Bestemmelsen i stk. 2 sigter alene til foranstaltninger, som har været nødvendige for at hindre, at et havareret luftfartøj lider yderligere skade, f. eks. udgifter til flytning af luftfartøjet til et sikrere sted, til anbringelse under tag eller til vagt ved maskinen, medens reparationsomkostninger ikke omfattes af bestemmelsen.

Stk. 3 svarer til bestemmelsen i sølovens § 226.

Til § 133.

Det er fundet naturligt at lade ejeren af bjerget gods hæfte ikke blot med det bjergede, jfr. sølovens